

Julie Sten-Knudsen

---

Carina Elisabeth Beddari

Intervjuet ble gjennomført på  
e-post 19. januar–15. februar 2014.

# BLÅØJET

en samtale

JSK Julie Sten-Knudsen

CEB Carina Elisabeth Beddari

CEB Ofte får man høre at hvitt ikke er noen farge, og like ofte at hvitt er en blanding av alle farger. Derfor er det første jeg vil spørre deg om: hva er hvitt?

JSK Måske var det også noget af det første, jeg spurgte mig selv om. Det første digt i *Atlantehavet vokser* er i hvert fald en refleksion over jegets egen hudfarve. Jeget afviser, at hudens farve skulle være hvid, eftersom den er helt anderledes end det hvide papirs farve, og konkluderer i stedet, at denne farves navn er <hudfarvet>. I resten af bogen bruger jeg så ordet <hudfarvet> i stedet for <hvid>, så længe teksterne befinder sig i Danmark, mens jeg skriver <hvid>, når det handler om USA eller DR Congo, hvor konteksten er anderledes. Jeg tror ikke at ordet <hvid> har så meget at gøre med den kropslige oplevelse af at være hvid i et samfund som Danmark. Man oplever sig selv som normen, en umarkeret identitet, ens hud er helt enkelt hudfarvet, mens andres hud kan have forskellige farver, som man enten tillægger betydning eller ikke tillægger betydning. Fordi man ikke lægger mærke til sin egen hudfarve, kan man også opfatte sig selv som farveblind over for andres. Den mulighed har man ikke, hvis man ikke er <hudfarvet>, for så er man hele tiden en markeret identitet, man ser anderledes ud end de fleste andre, og hvis man ikke selv havde tænkt over det, skal der

nok komme nogen og påpege det. Med andre ord: Hvis man selv er <hudfarvet>, oplever man ikke hvid som en farve, men det gør man i allerhøjeste grad, hvis man ikke er det.

CEB *Atlantehavet vokser* er blant annet en bok om søstre, hudfarge og rase – og som du sier, om hvordan det hvite stadig får utgjøre det normale, det nøytrale. Er det en sammenheng mellom bokens tematikk og det faktum at du skriver såpass konkret, nesten uten bruk av metaforer? Det er kanskje ikke riktig, men jeg lurar på om denne tematikken kanskje fordrer et nøkternt billedspråk, at den fordrer en slags forpliktelse og presisjon?

JSK Jeg tror, at der er en sammenheng, men det var ikke noget, jeg bestemte meg for fra starten, det blev bare sådan. Til at begynne med var det nok noget med, at det her materiale var svært for meg at skrive om, hver setning gjorde ondt. Senere i skriveprosessen forsøgte jeg at bevæge meg væk fra det personlige stof og få noget mere <poesi> ind i manuskriptet, blandt andet med nogle metafortunge havdigte. Men det skurrede eller blev plat, så jeg var nødt til at kassere dem og vende tilbake til det nøgterne sprog. Stoffet afkrævede meg en ydmyghed. Man kan vel godt tale om en form for skriftetik, for selvfølgelig hverken ville eller kunne jeg skrive *smukke* digte om koloniseringen af

Congo eller om den racisme, min lillesøster er blevet udsat for. Men udover det syntes der også at være grænser for, hvor smukke eller udsmykkede digte, der kunne stå i en bog, som beskæftigede sig med de emner. I bogens sidste kapitel gennemspiller jeg bogens forskellige temaer og motiver en gang til, i et mere lyrisk sprog, men tonen forbliver på en eller anden måde den samme. Det har nok også noget at gøre med, hvilken stemning man skriver fra, og hvor ens blik er rettet hen. Fordi mit hoved var fuldt af raceproblematikker og kolonialisme og smerte, var jeg mere tilbøjelig til at skrive om en død sæl i vandkanten end om en blomstrende hyldebusk.

CEB Samtidig er det noe ved egenskapene som tillegges flere av begrepene du bruker og skriver om, som har gjort dem til faste språklige bilder – for eksempel «blåøyd», som har et konkret innhold, men også har blitt et språklig bilde på godtroenhet. Det du gjør er kanskje bare en annen form for arbeid med språklige bilder, en måte å utstille klisjeer på?

JSK Jeg ved ikke, om jeg vil si, at jeg udstiller klichéer, jeg kan for eksempel godt lide ordet «blåøjet». Mens der er masser af betegnelser i det danske sprog, der siger noget om dem, der ikke er hvide, er der her for en gangs skyld tale om et ord, der siger noget om dem, der er hvide,

idet det forbinder de blå øjne med en naivitet. Ordet siger simpelt hen, at ens øjenfarve har betydning for, hvordan man ser på verden. Jeg ved ikke hvordan eller hvornår det har fået sin dobbelte betydning, bibetydningen «naiv» er givetvis dukket op et helt andet sted fra. Men jeg kunne bruge det på samme måde, som jeg kunne bruge ordet «blank», og jeg syntes, det var sjovt, at forbindelsen mellem «hvid» og «naiv»/«uvidende» i begge tilfælde lå indlejret i selve sproget, fordi den sammenhæng var noget, jeg helt overordnet prøvede at skrive om.

CEB Det kunne vært artig å spore opp hvor tilleggsbetydningen til «blåøyd» kommer fra, kanskje er det beslektet med uttrykket «å kaste blå i øynene» – uansett ganske morsomt. Jeget i boken har jo en opplevelse på et litteraturkurs med temaet rasialicering, hvor den halvdelen av kursdeltakerne som ikke har noen førstehåndserfaring med emnet blir forvist, fordi de som har disse erfaringene ønsker seg et frirom, her vil de ikke representere «den andre». Det er en situasjon alle som har ønsket å representere andre støter på – hvordan gestalte andres historie, uten å tale på vegne av dem og begå overtramp? Jeg regner med at dette er noe du har tenkt mye på under arbeidet med boka?

JSK Det er helt klart noget, jeg har tænkt meget over, og bogen er vel også delvist en

undersøgelse af det spørgsmål. Jeg var rasende over den racialisering, min søster helt fra den tidligste barndom er blevet udsat for, men samtidig hverken kunne eller ville jeg skrive om hende som et offer, for hun er en af de stærkeste og modigste personer, jeg kender. Jeg ville heller ikke «fortælle hendes historie» og risikere at tage den fra hende. Så jeg tager udgangspunkt i mig selv, i min egen position som hvid, og bogen handler langt hen ad vejen om min uvidenhed og kejthed i forhold til problematikker, der gælder ikkehvide, og om mit ubehag ved at være inkluderet i hvidheden. Altså, i stedet for at skrive om min søster som sort har jeg skrevet om mig selv som hvid. Og når jeg i kapitlerne *Blank* og *Bula Matari* bevæger mig ind på emner som den transatlantiske slavehandel eller kolonialismen i Afrika, skriver jeg lige ud, at det er noget, jeg sidder i min lejlighed og læser om. Det er et uvidende jeg, som prøver at vinde indsigt. Det er den situation, som ordet «blank» rummer, idet det både betyder «dum» eller «uvidende» og er den gamle betegnelse for «hvid», som blev brugt i Dansk Vestindien. Jeg kan ikke bemestre stoffet, jeg har ikke noget overblik eller nogle løsninger, så jeg citerer andre i stedet for selv at forklare, og jeg indrømmer, at der er ting, jeg ikke kan finde ud af at skrive om. Det bliver en slags læsenoter

eller optegnelser, som i *Blank* er organiseret omkring Atlanterhavet, navne, hår og hud, og i *Bula Matari* omkring den tidlige kolonisering af Congo. I min læsning stødte jeg på en fantastisk bog af en historieprofessor ved navn Osumaka Likaka, som beskriver dette afsnit af Congos historie ved hjælp af de øgenavne, som congoleserne gav de koloniale embedsmænd. Selvom congoleserne i denne periode var udsat for en massiv undertrykkelse, læser Likaka en modstand frem af øgenavnenes skjulte betydninger, som det var vigtigt for mig at få med i fortællingen – der foregik også en observation og kategorisering af de hvide.

CEB Ja, jeg oplever også at det finnes en stor vrede i boken, både på vegne av andre og på vegne av jeget, selv om språket er dempet. Lars Skinnebach blir ofte nevnt som nordens sinteste poet, og sinne settes gjerne i sammenheng med forenklete figurer som «den sinte mannen», men har vel et større potensiale. Det går en rekke tråder mellom vrede, engasjement og kjærlighet, også i din bok. Hvorfor er raseriet så vitalt som skapende kraft? Kan det være fordi det gir en slags katarsis?

JSK Vreden er vel i første omgang en anledning til at skrive, den peger på noget, der gør ondt, en uoverensstemmelse mellem jeget og verden. Hvorfor bliver jeg vred over det her, som

de andre ikke lægger mærke til? Hvorfor er de andre ikke vrede over det? Er der ingen, der forstår mig? Hvorfor er der ikke nogen, der gør noget? Man kan nå til et punkt, hvor man er nødt til at sige fra for overhovedet at kunne være i rummet. Hvis man har adgang til at skrive bøger, kan det være dér, man gør det. Man kanalisere vreden ud i sine tekster, arbejder med den, giver den en form, så man kan betragte den lidt på afstand. Måske ændrer den oprindelige vrede karakter undervejs og bliver til en mere sammensat følelse. Men jeg vil ikke sige, at jeg har opnået en slags renselse for vreden og nu kan lægge den bag mig. Min bog munder ikke ud i nogen løsning eller konklusion, for sådan en løsning kan jeg ikke lige få øje på. Jeg er ikke nået frem til nogen afklarethed omkring hvidhed og racerektioner. Alligevel er der nok en slags lettelse i at vide, at bogen nu findes ude i verden, helt konkret, at den bliver læst af nogen. *Atlantehavet vokser* er i høj grad en bog, der gerne vil kommunikere.

CEB Hvordan fant stoffet i boken sin form? Jobbet du lunge med *Atlantehavet vokser*?

JSK Jeg arbejdede cirka halvandet år på bogen. De første kapitler og det sidste kapitel faldt forholdsvis let på plads, mens jeg har haft stort besvær med kapitlerne *Blank* og *Bula Matari*, hvilket sikkert skyldes, at det var svært at finde

en måde at skrive om de her ikke-selvoplevede ting på. Det lykkedes først, da jeg accepterede det læsende jeg som et sted at skrive fra og begyndte at bygge teksterne op af citater. Man kunne sige, at der var nogle erfaringer og udsagn, som jeg afstod fra at prøve at formidle med mine egne ord, fordi jeg ikke havde ord for dem, og fordi det var en pointe, at de kom fra et andet sted, at jeg trak dem ind i teksten.

CEB Den læsende som et sted å skrive fra, det er interessant. Det peger jo mot en mer generell sannhet, at man alltid (også) er en leser før man blir skrivende?

JSK Det er rigtigt, de to ting hænger sammen. Når jeg (som nu) ikke er skrivende, er min læsning for det meste ret tilfældig og åben, jeg læser de bøger jeg lige får tilsendt eller hører om eller låner af en ven. Når jeg begynder at skrive, snævrer min læsning sig ind, jeg kan ikke klare at læse lige så meget, til gengæld finder jeg nogle få bøger, som jeg kan bruge, de ligger hele tiden på skrivebordet og bliver en slags opslagsværker, der kan hjælpe mig videre. Da jeg skrev *Atlantehavet vokser*, var der en lang periode, hvor jeg ikke kunne rejse nogen steder uden at have Jenny Tunedals *Kapitel ett* i tasken, det kunne jo altid være, at jeg lige fik brug for den. Teksterne til bogens sidste kapitel (*Sunkne byer*) blev til ved hjælp af en daglig rutine, hvor



jeg gik igennem digtene i en bestemt digtsuite fra *Kapitel ett*, et for et, og skrev nye tekster ud fra dem. Derfor rummer de tekster en del skjulte Tunedal-citater. Men også skjulte citater af Ann Jäderlund, Göran Sonnevi og flere andre. Citaterne i *Blank* og *Bula Matari* skiller sig ud ved at være markeret med kursiv, det er en anden slags citatbrug, en fremhævelse af den skrivende som læser, hvilket nok både skyldes materialets karakter – at det her er faglitteratur og internetdebatter, jeg citerer fra – og den forpligtelse over for tematikken, som vi var inde på tidligere, problemet med at repræsentere «den anden». Jeg kan stadig godt overveje, om jeg skulle have undladt at skrive teksterne i de to kapitler – om jeg skulle have stillet mig tilfreds med bare at være en læser.

CEB Jeg synes sitatene fungerer, nettopp som en måte å gjøre den bevegelsen eksplisitt på – hvordan all skriving også innebærer lesing. Når vi er inne på litterære fellesskap: Med hvitheten som tematisk prisme, ligger boken din tett opp til andre samtidige utgivelser, som Athena Farrokhzads *Vitsvit* og Mette Moestrups *Dø, løgn, dø*. Men samtidig har *Atlantehavet vokser* et veldig personlig uttrykk. Tenker du på boken som en del av et større, kollektivt prosjekt?

JSK Da jeg sad og skrev de første tekster til bogen, var hverken *Vitsvit* eller *Dø, løgn, dø* udkommet

endnu, og der følte jeg mig meget alene og bange, jeg havde det, som om jeg tog et mærkeligt og skamfuldt emne op. Det var både et personligt og et politisk projekt, men jeg vidste ikke, at teksterne også ville skrive sig ind i et litterært fællesskab. Nu kan jeg godt tænke, at *Atlantehavet vokser* indgår i et større kollektiv af stemmer, som forsøger at tale om hvidhed og racialisering på forskellige måder. Da jeg havde skrevet bogen færdig, skrev jeg masteropgave på universitetet om netop *Vitsvit*, *Dø, løgn, dø* og Maja Lee Langvads *Find Holger Danske*. Jeg undersøgte bl.a. receptionen af bøgerne og fandt ud af, at ikke en eneste dansk anmelder havde skrevet om hvidhedskritikken i *Dø, løgn, dø*. De, der overhovedet nævnte hvidhedssporret, skrev kun noget i retning af «der er mange hvide ting i digtene». Her kommer vi måske ind på det skamfulde igen, især den hvide hudfarve er noget, vi helst ikke vil tale om, den skal helst forblive usynlig. I den danske offentlighed er det desuden ikke særlig velset at kritisere racisme, folk er meget bange for «politisk korrekthed». Der er generelt en konsensus om, at alle skal have lov til at sige alting hele tiden. Hvis man prøver at problematisere den konsensus, kan man godt føle sig meget alene. Men det gør det jo kun endnu vigtigere at prøve at se forbindelseslinjer mellem de bøger

og de mennesker, der på en eller anden måde er ude i samme ærinde.

CEB Ja, jeg kjenner til forestillingen om at «den indre svinehund» må få slippe til, den slags brer om seg også i Norge. Generelt synes jeg det virker som bøker ofte får mer politiske lesninger og anmeldelser i Sverige, enn hva tilfellet er i Norge (og Danmark) – ofte kommenterer anmelderne knapt tankeinnholdet, og holder seg til å skrive om det estetiske. Hvordan har mottakelsen av din bok vært?

JSK Det har selvfølgelig ikke vært mulig å skrive om bogen uden at nævne, at den arbejder med nogle hudfarveproblematikker. Men jeg syntes, det var overraskende, hvor lidt den tematik fyldte i anmeldelserne, som var mere optagede af de tekster, der handler om familie og søskendskab. Jeg følte nok, at den fik nogle lidt apolitiske læsninger. Det fik mig til at undre mig over, hvad det egentlig var for en bog, jeg havde skrevet. Men det er også en bog, der siger mange forskellige ting om mange emner, så jeg kan sådan set godt forstå, hvis det ikke var let for anmelderne at finde ud af, hvad de skulle stille op med den.

CEB Og det er vel heller ikke slik at familien er apolitisk i din bok? Den hvite, heteronormative familien er jo ofte et virkemiddel som settes i spill når konservative krefter vil bevare

nasjonalstaten og –kulturen. I forkant av valget i Norge i fjor høst, kom en stor diskusjon rundt begrepet «norsk kultur» opp i mediene – initiert av Fremskrittspartiet, som sitter i regjering. Deres «Bærekraftutvalg» (for innvandring) fastlo blant annet at «flerkultur ikke betyr at Norge skal gi slipp på sine nedarvede tradisjoner for å tilpasse oss innvandrede verdier og tradisjoner». Bare navnet på utvalget er rystende nok i seg selv, og lignende ting skjer over hele Europa. Din bok er en konkret skildring av en annen familie enn den typiske kjernefamilien. Jegets søster oppdager nye halvsøsken under oppveksten, og jeget gjør seg disse refleksjonene underveis:

Tilsammen er der mindst fjorten søskende som vi har eller har haft sammen, eller som den ene af os har eller har haft.  
Kan man holde op med at være nogens søster.  
Kan man begynde at være det.  
Kan man blive ved med at være søster for nogen.  
Hvor længe.  
Kan man undgå at blive det. Hvordan.  
Muligvis er familie et frit valg.

Vil du si at *Atlantehavet vokser* arbeider for en bredere familieforståelse, men samtidig rommer en problematisering av familien som samlende?

JSK Jeg synes godt, at man kan læse familieskildringen og undersøgelsen af raceproblematikken som en samlet kritik af forestillingen om «blodets bånd». Bogen er ikke et propagandaskrift mod kernefamilien. Men heller ikke det modsatte. Den er, som du siger, en konkret skildring af en familieform, hvor relationer opstår løbende og nogle gange opløses igen, hvor det ikke ligger fast, hvem der indgår i ens familie, hvor familien hele tiden er til forhandling. Teksterne tager ikke som sådan stilling til denne familieform, men selve det at beskrive den har været et forsøg på at bryde med nogle fremherskende fortællinger om, hvad familie er, som jeg ikke kunne genkende fra min egen virkelighed. Jeg tror vi bliver nødt til at udvide og revidere vores forståelse af familiebegrebet, ligesom vi bliver nødt til at udvide og revidere vores forståelse af det nationale fællesskab. Hvem der kan betragtes som værende i familie, hænger et eller andet sted sammen med, hvem der kan betragtes som danskere. Det her opfatter jeg nærmest ikke engang som en politisk agenda, det handler helt enkelt om at erkende, hvordan virkeligheden ser ud og tilpasse sine forståelsesmodeller til den, i stedet for at klamre sig til nogle forældede forestillinger og idealer. Men alligevel: Spørgsmålet om, hvordan man definerer fællesskabet, er selvfølgelig grundlæggende et politisk spørgsmål.

CEB Vi har snakket om definisjonsmakt, hierarki og position, som er vigtige tema i boken din. Men det er også størrelser som ikke kun virker innenfor rasetematikken, men overalt – også på poesifestivaler som Audiatur. På årets festival ønsker vi blant annet å bryte ned noe av hierarkiet mellom poet og publikum, for eksempel ved å endre på hvordan rommet ser ut. Jeg vet at du har vært involvert i bl.a. KUP, som også gjør nye ting med opplesningen og det typiske litterære arrangementet – hva slags aktivisme og nyskaping mener du den litterære sfæren trenger?

JSK Jeg synes egentlig, der foregår ret meget aktivisme i det litterære miljø, i hvert fald i det danske, som er det, jeg kender bedst. Der bliver hele tiden startet små forlag, tidsskrifter, oplæsningsrækker, læsekredse. Nogle af dem får en kort levetid, andre holder ud, men der bliver lagt et kæmpe ulønnet arbejde i at få nye ting til at ske, hele tiden. Det virker, som om mange selv skaber de rum og platforme, som de har lyst til, skal findes, uden at det først skal godkendes af en eller anden etableret institution. Hvis der er noget, jeg savner, er det nok en større åbenhed over for alle dem, der ikke er en del af det litterære miljø. En del arrangementer annonceres for eksempel kun på Facebook og når derfor kun ud til arrangørernes venner.

Det kan godt føles som nogle lidt lukkede kredsløb. Men problemet er også, at de mindre forlag har svært ved at få deres udgivelser anmeldt i aviserne, tidsskrifter bliver stort set aldrig anmeldt, og litterære arrangementer får sjældent nogen rigtig foromtale. Så den manglende interesse for at involvere resten af verden skyldes sikkert også, at resten af verden ikke viser den store interesse for at blive involveret.

CEB Det er jeg helt enig, man har gjerne vidløftige drømmer om å nå ut til «folket» (en merkelig størrelse), men det er ofte vanskelig i praksis, å få mennesker som ikke leser mye-poesi til å komme på opplesninger. Men for å komme tilbake til boken din: Jeg liker veldig godt måten Atlanterhavet blir brukt på i samlingen – det er det som fysisk skiller de to søstrene, og fungerer som et bilde på adskillelse, men samtidig finnes det et slags håp her: med Ellen Gallaghers kunstprosjekt, som jeg et får høre om, der hun dikter et liv på havbunnen for de døde slavene som ble kastet over bord under slaveskipsoverfartene, og med jegets eget forestilling om et liv på havbunnen i bokens siste bolk, *Sunkne byer*. Er det en resignert stemme som taler her, eller er det snarere en slags aksept for adskillelsen som kommer til syne når jeg et konstaterer at «forskellige relationer giverforskellige rettigheter»?

JSK Det er nok en resignert stemme, der taler i det her sidste kapitel, jeg kan huske, at jeg på et tidspunkt tænkte på det som en række kuldsejlede utopier. Jeg tror i hvert fald ikke, at der er tale om en «happy end».

Men ja, havet får lov til at udfylde en del forskellige funktioner i bogen, og en af dem er måske at være et slags tilflugtssted, et hemmeligt rum, hvor noget kan ligge og ulme – om ikke andet, så havets eget oprør når det begynder at stige.

CEB Apropos oprør – ser du poesien som et sted for motstand?

JSK Ja, det gør jeg. Poesien kan for eksempel huse en kompleks, følsom, sårbar, ambivalent, langsom tænkning, som der ikke er plads til mange andre steder. Den kan rumme, at noget er så indviklet, at man aldrig når frem til en konklusion. Den kan lægge de indviklede tanker og følelser frem, så læseren selv kan tage stilling til dem. Den kan gøre mange andre ting, den kan også være en leg, en sørgesang eller en handske af viol. Den kan til gengæld hverken vækste eller profitmaksimere.

CEB Samtidig kan den jo bli påtvunget en slags profittmaksimering utenifra, i form av omtale, priser, stipender og lignende – mekanismer som tilsynelatende er frie og uavhengige, men som likevel kan knytte «den frie kunstneren»

til en del skjulte premisser. Kan kunstneren være kritisk uten at kritikken automatisk assimileres?

JSK Jeg mener heller ikke, at litteraturen som sådan er ren eller fri. Alle er filtret ind i alt muligt, ikke mindst forfattere. Som forfatter man kan godt risikere, at ens person, ens ansigt, nærmest bliver et slags *brand*. Men som en højskole-elev for nylig påpegede for mig, så er det at skrive digte «noget af det mest outdatede man overhovedet kan lave». Digtet er en underlig, besværlig genre, som har svært ved at leve op til mange af de idealer, der ellers findes i samfundet. Jeg har ikke tænkt det færdigt endnu, men jeg tror det har noget at gøre med den mulighed der er for at skabe langsomhed, fx med linjeskift. Det er stadig i orden, hvis det tager lang tid at skrive eller læse et digt.

Derudover tror jeg, at det er muligt at arbejde strategisk med den litterære form, helt konkret sørge for at teksten modarbejder bestemte former for assimilering. Det var også noget af det, jeg skrev om i mit speciale. For eksempel kunne det se ud til, at en klassisk roman eller digtsamling med mulighed for identifikation med hovedpersonen eller digterjeget lettere kan indoptages af systemet end en mere fragmenteret eller konceptuel digt- eller tekstsamling, hvor formen, bogen som konstruktion er i forgrunden. Men det har

også noget at gøre med, hvor uforsonlig kritikken er, og hvad den retter sig imod. Jeg tror ikke, at det er enhver kritik, offentligheden har interesse i at omfavne. Her bliver jeg næsten nødt til at vende tilbage til *Atlantehavet vokser*. Jeg føler ikke, at de overvejelser om hvidhed, der findes i bogen, er blevet budt velkommen og forstået og fordrejet, indtil de blev ufarlige. De er nærmere blevet høfligt forbigået. Og det har jeg jo så også været frustreret over. Så jeg er i tvivl om, hvad det er, der skulle være den ideelle modsætning til, at kritikken assimileres. Revolution?

*Blåøjet* er en av tolv intervjubøker som utgis i tilknytning til Audiatur 2014. Audiatur har denne gang invitert tolv litterære og kunstneriske verk. I intervjuene diskuteres disse verkene med menneskene som skapte dem.

Utgitt av Audiatur  
Grafisk formgivning av Fålt  
Trykt av Göteborgstrykkeriet

ISBN: 978-82-93317-09-8

Audiatur  
Henrik Gerners gate 12, 1530  
Moss, Norge.  
[www.audiatur.no](http://www.audiatur.no)

**AUDIATUR**

